

Varsa József Visszavétele Az Ügyvédi Kamarába

Betétlap szövege

HIVATALOS IGAZOLVÁNY

arról, hogy

A BUDAPESTI ÜGYVÉDI KAMARA

által vezetett ügyvédek névjegyzékébe 1924. júl. hó 26. napján bejegyzett Dr. Varsa József ügyvéd urat a Nemzeti kormány rendelete alapján megalakult igazoló bizottság igazolta.

Budapest 1945. V. 22.

Apámat 1944-ben a zsidótörvények alapján kizárták a kamarából. Aztán 1945 után igazolták, és ismét folytathatta ügyvédi praxisát.

1944 novemberétől hamis papírokkal a Királyi Pál utca 5--7-ben laktunk. Akkoriban minden kapualjban nagy papundekli táblákon ki kellett írni az összes lakót, a nevét, anyja nevét, apja nevét és a nagyszülei nevét, tehát két generációt. Nagyon jól megtanultam az összes fiktív nagyszülőt, tudtam, mikor van a névnapjuk. Apám megnézte ezt a táblát, és látta, hogy lakik ott egy Pethő nevű ügyvéd, aki a szélsőjobboldali MÜNE [Magyar Ügyvédek Nemzeti Egyesülete] egyik alelnöke volt, és apám tudomása szerint denunciált zsidókat. És ismerték egymást. Ezért amikor már bezárult az ostromgyűrű, már lőttek is, és le kellett költözni az óvóhelyre, apám úgy döntött, hogy nem jön le. Ott főztek az asszonyok a sparhertnál, és az egyik azt mondta: Vágnerné, tudja, annyi butaságot beszélnek a házban. Például valaki azt mondta, hogy a maga férje biztosan azért nem jön le az óvóhelyre, mert katonaszökevény. Akkor látszott, hogy ezt tovább nem lehet csinálni, és a szüleim a következőre jutottak. Pethő ügyvédnek volt két lánya, az egyik velem egyidős, akivel többször játszottam, én is voltam náluk, ő is volt nálunk. Akkor nekem fel kellett menni a második

emeletre, és akárki nyitott ajtót, azt kellett mondanom, hogy nem játszani jöttem, hanem az ügyvéd bácsival szeretnék beszélni. Amikor négyszemközt voltunk, akkor azt kellett mondanom, hogy az apukám szeretne följönni az ügyvéd bácsihoz, de azt kéri, hogy az ügyvéd bácsi saját maga nyisson ajtót. Egy perc múlva apám felment, és négyszemközt beszélt vele. Ügyvéd úr, ismeri a kislányomat, a maga kislányával szokott játszani. Én csak egyet kérek magától: nem ismerjük egymást. Azt mondta, rendben van. És csendben maradt. Ebben valószínűleg az is benne volt, hogy akinek egy csepp esze volt, az 1944 decemberében már nem gondolhatta, hogy ezt a háborút a németek meg tudják nyerni. Aztán mikor 1945 után nem igazolták, apámat kérte mentőtanúnak. Apám elment, elmondta.